

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN OCH HAMNMYSTERIET

 SAGA
EGMONT

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN OCH HAMNMYSTERIET

 SAGA
EGMONT

Knud Meister
Carlo Andersen

JAN OCH HAMNMYSTERIET

SAGA EGMONT

Jan och hamnmysteriet

Eva Liljegren

Jan og havnemysteriet

Copyright © 1953, 2018 Carlo Andersen, Knud Meister og Lindhardt og

Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711734667

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Drama i hamnen

Rorsmannen var väderbiten och solbränd. Han hade ett kraftigt, skarpskuret ansikte och buskiga ögonbryn, som lät ana att han var gammal sjöman. Hans ögon var ljusblå, och de stirrade långt ut över hamnen mot forten längst ut och mot ett vitt lastfartyg som var på väg norrut.

Han stod och nynnade, säkert utan att själv veta om det. Jan, som satt alldeles bakom honom, kunde knappast höra det, men då och då nådde tonerna honom, och Jan började fundera över vad det egentligen var för en melodi. Han kände igen den, men orden ville inte riktigt passa ihop med musiken för det saknades lite toner här och där.

Men så avbröts den välmenande, men lite ofullständiga musiken av en djup röst, som sa:

— Nå, pojkar, njuter ni av turen?

— Ja, det gör vi verkligen, sa Jan med ett stort leende. — Det var snällt att vi fick följa med er på patrull ...

— Det fattades bara, sa polisassistent Hansen. — Jag har faktiskt ofta tänkt att det nog skulle roa er att se hur hamnpolisen arbetar, och när jag satt hemma hos din pappa häromdan och spelade kort, Jan, så kom jag äntligen ihåg att be er komma.

— Det är en fantastiskt fin båt, sa Erling, och lät handen glida smekande över relingen.

— Jaså, förstår ni er på båtar också?
— Ja, det tror vi väl att vi gör, sa Erling. — Vi seglar ju båda två ganska mycket på vår fritid.
— Och var har ni lärt er det?
— I juniorklubben ute i Hellerups hamn.
— Vi har en liten båt liggande därute också. Den heter "Rex".

Rorsmannen vände sig om för en sekund och log brett. Det här, det är inte att segla, sa han. — Nä, man ska inte vara beroende av en motor, utan av väder och vind. Det är segling!

— Det stämmer, sa polisassistenten, men då måste man tillägga att om vi skulle ha varit beroende av vinden i kväll, så skulle vi inte ha hunnit längre än till tullhuset ...

— Det här, det är att köra på vågorna! sa rorsmannen brett leende. Han rättade lite på mössan. — När jag var till sjöss ...

— Jaha, suckade polisassistenten, — nu börjar Beck med sitt livs historia, och då kan vi andra lika gärna stoppa bomull i öronen och lägga av, tills han är färdig! Jag kan vartenda ord utantill!

— Åh, ni retar mig då alltid, sa Beck och såg lite förargad ut, men så klarnade han upp i ett leende.

— Jag hade faktiskt en härlig tid som sjöman, sa han. — Om inte kriget hade brutit ut, och jag hade fått lust att lägga upp, så hade jag säkert inte tagit tjänst vid polisen.

Båten, som gick norrut inom Köpenhamns hamnområde, gled nu in mot frihamnen och rundade den yttersta piren på Langelinie. Den tog en avstickare in i södra frihamnen, där ett par av Östasiatiska Kompaniets stora båtar låg vid västra kajen. Så vände den i en elegant båge och gled över

det nästan spegelblanka vattnet in i mellersta bassängen och fortsatte längs kolkajen bort mot redden.

— Det är väldigt intressant att se hamnen från vattnet, sa Erling. — När man i vardagslag traskar omkring på landbacken och upplever frihamnen som nånting som är gömt bakom ett galler, så tänker man inte alltid på hur stor Köpenhamns hamn egentligen är.

— Och hur mycket som antagligen händer där! tillfogade Jan.

— Ja, det sista är inte minst viktigt för hamnpolisen, sa polisassistent Hansen. — Det är mycket viktigt att vi också kan patrullera hamnen från sjösidan.

De fortsatte norrut och gick sen rakt österut norr om Trekronor. Det var många båtar på vattnet i den härliga kvällen. Segelbåtarna låg lugnt gungande, medan motorbåtarna pilade iväg, och kapproddarna nästan flög bort över havet.

— Det måste vara ett spännande liv, sa Erling.

— Vilket?

— Att höra till hamnpolisen.

— Ja vars ... men det är nog inte så spännande som ni föreställer er. Allting blir ju rutin och vardag. Jag måste i alla fall ta fram deckarna när jag kommer hem för att få mitt eget behov av spänning tillfredsställt!

— Precis som pappa, sa Jan leende. — Han är också tokig i deckare fast man skulle tro att han fick nog av kriminalfall på arbetet!

— Helmer är en förnuftig karl, brummade Hansen. — Som gammal polisman vet han, att det nyttigaste som finns är att fly från vardagens bekymmer och begrava sig i sport eller i en deckare. Tänk vad man slappnar av med en sån

bok! Jag gillar filmer som handlar om privatdetektiver och sånt också!

— Ja, sa rorsmannen, och det finns inget så jättelöjligt som när privatdetektiven är mycket duktigare än hela poliskåren!

Han skrattade våldsamt och rungande.

— Tycker ni också om att se sånt? frågade Jan förvånad.

— Det är klart att jag gör, sa polisassistenten. — Sa jag inte nyss att det fina med deckaren är att den *inte* liknar verkligheten? Det är det som är det roliga med den. Meningen med en kriminalroman är ju inte att berätta något som har hänt, utan att sätta fantasin i rörelse och hitta på en historia som är tjusig för att det är rena fantasier! Därför genererar det inte mig detminsta att författaren låter polisen bli lurad och privatdetektiven lösa hela gåtan med hjälp av sin eminenta hjärna och ett gammalt förstoringsglas!

— Men, sa Jan tankfullt, — man *kan* ju också lista ut en hel del bara genom att tänka efter på skarpen.

— Naturligtvis kan man det, sa polisassistenten skrattande. — Det är nog så riktigt att polisen har lärt sig åtskilligt av kloka författare. Sherlock Holmes är i varje fall imponerande i fråga om kombinationsförmåga och skarpsinne. Men i stort sett är deckaren en spännande lek som man roar sig med utan att därför tro att den absolut ska vara en bild av verkligheten. En del tycker att kriminalhistorier är överkliga. Jag för min del tycker att de är harmlösa och det måste väl du också tycka, Jan, för du leker ju själv detektiv då och då!

— Pappa har lärt mig att använda ögon och öron och se vad jag kan få ut av det som jag har lagt märke till, sa Jan.

— Det är inte alls för att jag har nån särskild begåvning att

lista ut saker, men det har förstås hänt att jag har snubblat över nåt mystiskt!

Han skrattade lite när han sa det för saken var den att Jan hatade att få beröm för sitt skarpsinne. Erling som visste det kom nu sin vän till hjälp.

— Ja, sa han, — det har du fullkomligt rätt i. Gång på gång har du vadat i spår utan att se dem, och om inte din urgamle och alltid hjälpsamme vän Erling Krag hade varit med, hade det sett mörkt ut för rättvisan!

Polisassistenten lutade sig tillbaka och skrattade hjärtligt. Han tyckte mycket om de båda grabbarna och den runde Erlings sätt och goda humör var oemotståndligt.

— Medan vi snackar om mig, fortsatte Erling, — måste jag få tillåta mig en enkel anmärkning ...?

— Gärna det, sa Hansen. — Säg ut!

— Det finns ett gammalt ordspråk som säger att sjön suger!

— Javisst ... det har du rätt i ... vi måste äta en bit!

Polisassistenten dök ner i kajutan och kom strax tillbaka med en påse.

— Här är lite av varje, som jag tog med, för jag misstänkte att Erling skulle bli hungrig innan vi hade hunnit utanför hamnen! Ni kan få läsk också.

Det var wienerbröd och kakor i påsen. Pojkarna tyckte det var en fest.

Under tiden for de runt Trekronor och satte åter kurs på Köpenhamns hamn. De tog sig förbi örlogsstationen och örlogsvarvet, stack in i Trangraven och de christianhavnska kanalerna med de vackra gamla husen. Så fortsatte de under Knippelsbro och Langebro till Gasverkshamnen och vidare längs Islands Brygge och tillbaka igen till Tömmergraven. Pojkarna fick se det mesta av södra